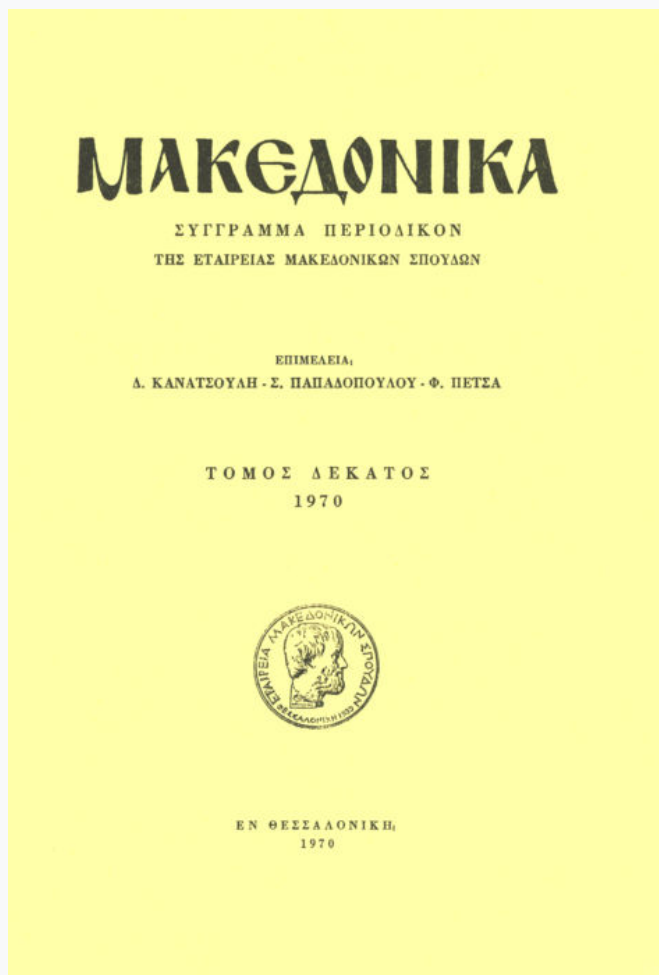

Μακεδονικά

Τόμ. 10, Αρ. 1 (1970)

Έλεγχος κριτικής

Παναγιώτης Κ. Γυιόκας

doi: [10.12681/makedonika.784](https://doi.org/10.12681/makedonika.784)

Copyright © 2015, Παναγιώτης Κ. Γυιόκας

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Γυιόκας Π. Κ. (2015). Έλεγχος κριτικής. *Μακεδονικά*, 10(1), 293–298. <https://doi.org/10.12681/makedonika.784>

ρούσης βιβλίου». Δὲν γνωρίζω ἂν μέχρι σήμερα ἔχει γίνει κάποια διόρθωση στὸ σφάλμα αὐτὸ, ὁ εἰκονιζόμενος ὁμῶς μοναχὸς δὲν εἶναι καθόλου ὁ Παῦλος ὁ Εὐεργετινός, ἀλλὰ ὁ ὁσιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης (βλ. σκίτσο τοῦ ὁσίου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτη ἀπὸ παλιῆς ἐκδόσεις βιβλίων του στὴ Βενετία ποὺ ἀναδημοσιεύουν οἱ Β. Γ. Μπιλάλης¹ καὶ J. Meyendorff²). Πιθανὸν καὶ ἐδῶ ὁ δαίμων τῶν τυπογραφείων νὰ μῆκε ἐκτοπίζοντας τὸν ὁσιο Νικόδημο τὸν Ἁγιορείτη καὶ ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ τελευταῖος ἀπὸ πολλοὺς παρουσιαζόταν καὶ παρουσιάζεται σὰν συγγραφέας πολλῶν βιβλίων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὁμῶς τοῦ ὀφείλουμε τὴ συστηματοποίηση τῆς ὕλης καὶ τὸν πρόλογο, ὅπως συμβαίνει καὶ στὸν «Εὐεργετινόν»³.

Ἑταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν

Ἀπρίλιος 1970

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Κ. ΠΑΠΟΥΛΙΔΗΣ

ΕΛΕΓΧΟΣ ΚΡΙΤΙΚΗΣ

Ἀπάντησις εἰς τὸν κ. Δημ. Κανατσούλην.

Ὁ καθηγητὴς κ. Δημήτριος Κανατσούλης μοι ἔκαμε τὴν τιμὴν νὰ γράψῃ ἐκτενὴ βιβλιοκρισίαν ἐπὶ τῆς διαλέξεώς μου, τῆς δημοσιευθεῖσης ὑπὸ τῆς Ἑταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Συμμαχία τοῦ Φιλίππου τοῦ Ε' μετὰ τοῦ Ἀννίβα κατὰ τῆς Ρώμης» εἰς τὸν Θ' τόμον τῶν «Μακεδονικῶν» σελ. 377-381. Ἀλλὰ ἀντὶ βιβλιοκρισίας ὁ κ. Δ. Κανατσούλης ἤσκησεν εὐκόλῳ πολεμικῇν. Δικαίωμα τοῦ καθενὸς νὰ ἐπικρίνῃ ὅ,τι ἐκδίδεται ὡς ἔντυπον καὶ τίθεται εἰς δημοσίαν κυκλοφορίαν. Ἐπειδὴ ὁμῶς συμπίπτει ἡ ἰδιότης τοῦ ἐκδότου τῶν «Μακεδονικῶν» καὶ ἡ τοῦ βιβλιοκριτοῦ, φρονῶ ὅτι δεῖ νὰ τεθῇ τὸ βιβλιοκριτικὸν του σημείωμα ὑπ' ὅψει μου πρὸ τῆς ἐκτύπώσεως, διὰ ν' ἀπαντήσω εἰς τὸ αὐτὸ ἔντυπον ἐν συνεχείᾳ. Διότι οἱ ἀναγνῶσται τῆς βιβλιοκρισίας τοῦ κ. Κανατσούλη δὲν θὰ εἶναι κατ' ἀνάγκην ἀναγνῶσται καὶ τῆς παρούσης ἀπαντήσεώς μου.

Ἄς ἔλθωμεν ὁμῶς εἰς τὸ κείμενον τῆς κριτικῆς. Ὁ κ. Κανατσούλης ἔγραψε τετρασέλιδον βιβλιοκρισίαν. Ἐὰν ἑσταμάτα εἰς τὰς 28 πρώτας σειράς τοῦ κριτικοῦ του σημειώματος, θὰ εἶχον πάντα λόγον νὰ τὸν εὐχαριστήσω, διότι πράγματι ἀποδίδει τὸ γενικὸν νόημα τῆς διαλέξεώς μου, ἥτοι ὅτι ὁ Φίλιππος ὁ Ε', κινούμενος ὑπὸ τῆς πανελληνίου ιδέας, ἠγωνίσθη διὰ νὰ σώσῃ τὸν Ἑλληνισμὸν ἀπὸ τὴν ὑποδούλωσιν εἰς τοὺς Ρωμαίους.

Ἄλλ' ὁ βιβλιοκριτὴς ἐπιμένει νὰ προσθέσῃ καὶ τὰς ἰδικὰς του κρίσεις ἐπὶ τοῦ θέματος καὶ γράφει «οἱ βασιλεῖς τῆς ἑλληνιστικῆς Μακεδονίας ἀπέβλεπον ἀπλῶς εἰς

1. Β. Γ. Μπιλάλης, Ὁσιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης (1749-1809), Ἀθήναι 1969, ἐξώφυλλο.

2. J. Meyendorff, St. Gregoire Palamas et la mystique Orthodoxe, Paris (Seuil) (1959), σ. 146.

3. Πρβλ. καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι στὴν πρώτη ἐκδοσὴ τοῦ βιβλίου «Ὁ Ἀόρατος Πόλεμος» ὁ ὁσιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης ἔβαλε γιὰ τίτλο: «Βιβλίον ψυχοφελέστατον (sic) καλούμενον... ἀόρατος πόλεμος. Συντεθὲν μὲν πρὶν παρὰ τινος σοφοῦ ἀνδρός, καλωπισθὲν δὲ νῦν καὶ διορθωθὲν... παρὰ... Νικοδήμου...» (Βενετία 1796), τὸ ἴδιο βιβλίον ὁμῶς ἔφθασε νὰ ἐκδίδεται ἐν δὲξῃς τίτλο: «Βιβλίον ψυχοφελέστατον (sic) καλούμενον ἀόρατος πόλεμος συντεθὲν παρὰ τοῦ ὁσιωτάτου ἐν μοναχοῖς κυρίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου..., Ἐν Ἀθήναις, τύποις «Προμηθεΐς», 1922».

τὴν διατήρησιν τῆς ἰσορροπίας τῶν δυνάμεων, τὴν διαφύλαξιν τῶν κτήσεών των ἐν Ἑλλάδι καὶ τὴν διὰ παντὸς τρόπον ἀποτροπὴν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐγκατασταθῇ πᾶσα ἄλλη μεγάλη δύναμις εἰς τὴν Βαλκανικὴν. Ἡ Ρώμη καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ἔδιδεν ἀφορμὴν ὁ Φίλιππος, θὰ ἀνεμειγνέτο ὅπωςδῆποτε εἰς τὰ πράγματα τῆς Ἑλλάδος, ὅχι διότι τότε εἶχεν ἀρχίσει νὰ διαμορφώνεται εἰς τοὺς πολιτικοὺς κύκλους τῆς Ρώμης ἡ ἰδέα τῆς κοσμοκρατορίας, ἀλλὰ διὰ λόγους ἀμύνης, ὅπως συνέβη καὶ προηγουμένως μετὰ τὸν πρῶτον Καρχηδονιακὸν πόλεμον διὰ τῆς δημιουργίας μικροῦ προτεκτοράτου πέραν τοῦ Ἰδρίου».

Ὁ ὅρος «ἰσορροπία τῶν δυνάμεων» εἶναι ἀνεπιτυχὴς κατ' ἐμέ, διότι ἡ δύναμις τῶν Μακεδόνων ὑπερῆρχεν ἀναμφισβητήτως ἐναντί τῆς δυνάμεως ὧλων τῶν ἄλλων πόλεων τοῦ Ἑλληνισμοῦ, οἱ δὲ βασιλεῖς τῆς Μακεδονίας ἀνεγνωρίζοντο, ὥς εὐεργέται καὶ προστάται ὑπὸ ὧλων τῶν Ἑλλήνων τῆς μεγάλης συμμαχίας ἢ ἀμικτιονίας, ἣτις εἶχεν ἰδρυθῇ ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ ἀνεσυνεστήθη ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου Δάσσανος. Δὲν ὑπῆρχε συνεπῶς ἰσορροπία δυνάμεων, διὰ ν' ἀποβλέπουν εἰς τὴν διατήρησίν τῆς οἱ Μακεδόνες βασιλεῖς, ἀλλ' ὑπεροχὴ δυνάμεων. Οὐτὲ εἶχον «κτήσεις» ἐν Ἑλλάδι οἱ Μακεδόνες βασιλεῖς, ὥς εἶχε κτήσεις (ἀποικίας) ἡ Γαλλικὴ ἢ ἡ Βρετανικὴ αὐτοκρατορία. Εἶχον ἀπλῶς φιλομακεδονικὰ κόμματα ἐξ ἐντοπίων εἰς τὰς ἐλευθέρως ἑλληνίδας πόλεις καὶ φρουρὰς Μακεδονικὰς, εἰς Ὀρχομενὸν τῆς Πελοποννήσου καὶ ἄλλα, πρὸς διατήρησιν τῆς εἰρήνης. Οὐτὲ κἂν φόρον ὑποτελὴ κατέστησαν πόλιν τινὰ ἑλληνικὴν οἱ Μακεδόνες βασιλεῖς ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς Ἀθηναίους. Ἀδόκιμος συνεπῶς φαίνεται ὁ ὅρος «κτήσεις», τὸν ὅποιον ἐχρησιμοποίησεν ὁ βιβλιοκριτὴς. Ἄτυχὴς κατ' ἐμέ εἶναι καὶ ἡ κρίσις τὸν ὅτι δῆθεν «διὰ λόγους ἀμύνης» ἡ Ρώμη ἦτο ὑποχρεωμένη νὰ ὑποτάξῃ τὸν Ἑλληνισμὸν, ἐνῶ τὸ ἐπραξεν ἀγομένη ἀπὸ τὴν μέθην τοῦ ἐπεκτατικοῦ τῆς ἱμπεριαλισμοῦ. Ποιοὶ λόγοι ἄλλωστε ἀμύνης ὤθησαν τὴν Ρώμην νὰ ἐκστρατεύῃ καθ' ὅλοκλήρου τῆς Εὐρώπης μέχρι καὶ τῆς Μεγάλῃς Βρεταννίας; Ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ Holleaux ὅτι δὲν εἶχεν ἀρχίσει τότε ἀκόμη νὰ διαμορφώνεται εἰς τοὺς πολιτικοὺς κύκλους τῆς Ρώμης ἡ ἰδέα τῆς κοσμοκρατορίας, δὲν θεωρεῖται βάσιμος. Πάντως εἶναι δυσπαράδεκτος ἡ ἐκδοχὴ ὅτι ἡ ὑποδούλωσις τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἐπεβλήθη εἰς τοὺς Ῥωμαίους ἐκ λόγων ἀμύνης, διότι αἱ ἐκ δυσμῶν ἐπιδρομαὶ ἐπανειλημμένως ἔκτοτε ἐπληξαν τὴν χώραν μας μετὰ κατακτητικούς καὶ ληστρικούς σκοποὺς (Νορμανδοί, Σταυροφόροι, Ἴταλοι).

Πέραν τῆς παραθέσεως τῶν κρίσεων τοῦ τούτων ὁ βιβλιοκριτὴς πληροφορεῖ τοὺς ἀναγνώστας ὅτι δῆθεν ἡ διάλεξις μου «παρουσιάζει ἐλλείψεις τινὰς ἀπὸ ἀπόψεως μεθόδου καὶ γέμει ἀνακριβειῶν καὶ σφαλμάτων». Δὲν γνωρίζω τὸν κ. Καντασούλην καὶ ἐκπλήττομαι διὰ τὴν τὸσον ἄβρᾶν φιλοφροσύνην του.

Ποῖαι εἶναι αἱ δῆθεν ἐλλείψεις ἀπὸ ἀπόψεως μεθόδου; Ὅτι ἐνῶ τὸ θέμα μου ἦτο ἡ συνθήκη τοῦ Φιλίππου μετὰ τὸν Ἀννίβαν κατὰ τῆς Ρώμης, πολὺ ὀλίγον ἠσχολήθην μετ' αὐτὴν, ἐνῶ δῆθεν παρέθεσα πληθὺς «ἀσημάντων λεπτομερειῶν» διὰ γεγονότα προηγηθέντα ταῦτα, ὅπως ἀκριβὲς ἐκτίθενται εἰς τὸν Πολύβιον. Ἀλλὰ ἐγὼ ὡμίλησα καὶ ἔγραψα, ὥς πολιτικός, διὰ νὰ γίνῃ γνωστὸν εἰς τὸ εὐρὺ κοινὸν ὅτι ἡ ἱστορικὴ περίοδος τῆς κατακτήσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὑπὸ τῆς Ρώμης, δὲν περιλαμβάνει μόνον γεγονότα, τὰ ὅποια πληροῦν τὴν ἑλληνικὴν ψυχὴν μετὰ αἶσθημα τῆς ἐντροπῆς καὶ τῆς ἀηδίας διὰ τὴν στέψιν τοῦ Κουιντίου Φλαμίνιου εἰς τὴν Κόρινθον, ὥς ἐλευθερωτοῦ, ἀλλὰ καὶ γεγονότα πληροῦντα τὴν ψυχὴν μας ἐθνικῆς ὑπερηφανείας. Διότι ὁ Φίλιππος ὁ Ε' ἦνωσε τὸν Ἑλληνισμὸν εἰς τὴν Ναυπακτον κατὰ τῆς Ρώμης καὶ συνεμάχησεν, ὥς μεγαλεπήβολος ἡγέτης μετὰ τὸν Ἀννίβαν, διὰ νὰ συντρίψῃ τὴν Ρώμην, ἀλλ' ἀπέτυχεν, ὅπως ἀπέτυχεν ὁ Μέγας Ναπολέων ἢ ὁ οἰοσδήποτε ἄλλος ἀνεγνωρισμένος μέγας πολιτικός καὶ στρατιωτικὸς ἡγέτης.

Ἐκεῖνος, ὅστις ἐρμηνεύει τὴν ἱστορίαν, ὀφείλει νὰ σέβεται νὰ γεγονότα, ἀλλὰ δικαιούται νὰ τὰ κρίνῃ δικαιολογῶν τὴν γνώμην του. Αὐτὸ ἐπραξα καὶ ἐγὼ παραθέσας τὰ γεγονότα

τοῦ ἐμφυλίου πολέμου τῶν Ἑλλήνων, τὴν συμφωνίαν τῆς Ναυπάκτου, τὴν συνθήκην συμμαχίας τοῦ Φιλίππου μετὸν Ἀννίβαν καὶ τὸ ἀτυχὲς τέλος τῆς. Ἐὰν ὁ ἐπικριτὴς μου θεωρῇ τὰ πολιτικοστρατιωτικὰ ταῦτα γεγονότα, ὡς ἀσήμαντα, δὲν δύναται νὰ τὸν παρακολουθήσω. Χωρὶς τὸ πλῆσιον τῶν ἱστορικῶν τούτων γεγονότων ἡ ἀνάπτυξις καὶ ἡ ἐμβάθυνσις εἰς τὸ περιεχόμενον τῆς συνθήκης θὰ ἦτο ξηρὸν ἀνάγνωσμα, προσιτὸν μόνον εἰς τοὺς Πανεπιστημιακοὺς διδασκάλους τῆς Ἀρχαίας Ἱστορίας. Αὐτοὶ ὁμως δύναται ν' ἀναγνώσουν τὸ σύγγραμμά μου «Φίλιππος ὁ Ε΄», ἡ πρώτη σύγκρουσις τοῦ Ἑλληνισμοῦ πρὸς τὴν Ρώμην», ἐκδοθὲν ὑπὸ τῆς Ἑταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν. Ἐκεῖ ἡδύνατο ὁ βιβλιοκριτὴς μου νὰ εὕρῃ τὴν ἐκτενεστέραν ἀνάπτυξιν τῆς συνθήκης καὶ τῶν πολεμικῶν γεγονότων. Ἀλλ' οὗτος, μολοντὸ ἔχει τὴν ἀξίωσιν ἀπὸ ἐμὲ νὰ παρακολουθῶ τοὺς μετ' ἐμὲ γράψαντας ἐπὶ τῆς ἱστορικῆς ταύτης περιόδου ξένους συγγραφεῖς καὶ τὰ περιοδικά, ἀγνοεῖ τὸ σύγγραμμά μου τοῦτο, τοῦ ὁποῦο μικρὸν ἀπόσπασμα ἀπετέλεσεν ἡ διάλεξις μου.

Υποστηρίζει ὁ κ. ἐπικριτὴς ὅτι ὁ ὅρος «convention adjointe à l'alliance», τὸν ὁποῖον χρησιμοποιοῖ ὁ Μ. Holleaux, εἰς τὴν 286 σελίδα τοῦ ἔργου του, Rome, la Grèce et les Monarchies hellénistiques au IIIe siècle avant J. Chr. καὶ τὸν ὁποῖον παραθέτω ἐν σελ. 43 σημ. 2, ἀναφέρεται εἰς μεταγενεστέραν τῆς συνθήκης συμφωνίαν. Ὁ ὅρος οὗτος σημαίνει πρόσθετον σύμφωνον, ὑπογραφόμενον συνήθως ταυτοχρόνως μετὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς συνθήκης συμμαχίας, μὴ ἀποτελοῦν ὁμως μέρος τοῦ σώματος αὐτῆς. Εἶναι προφανὲς ὅτι τὰ συμβαλλόμενα μέρη δὲν ἐπεθύμουν νὰ γίνῃ τοῦτο γνωστὸν, εἰμὶ μόνον εἰς λίαν περιωρισμένον ἀριθμὸν προσώπων, διότι περιεῖχε στρατιωτικὰς κινήσεις καὶ ἐνεργείας, τὰς ὁποίας ἡ κατασκοπεῖα τῆς Συγκλήτου δὲν ἔπρεπε νὰ πληροφορηθῇ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ. Ἐνῷ ἡ συνθήκη συμμαχίας περιεῖχε γενικοὺς ὁρους περὶ συμμαχίας καὶ ἐπιμαχίας, τὸ πρόσθετον αὐτὸ σύμφωνον κατὰ πρόδηλον πιθανότητα ἀνέφερε τὰς κινήσεις τοῦ Καρχηδονιακοῦ στόλου, τοὺς λιμένας ἐπιβιβάσεως καὶ ἀποβιβάσεως τῶν στρατευμάτων τοῦ Φιλίππου καὶ ἄλλας λεπτομερεῖας χρονικάς καὶ ἀριθμητικάς, αἱ ὁποῖαι ἔπρεπε νὰ παραμείνουν ἀπόλυτως μυστικάι, διότι ἄλλως θὰ ἐκινδύνευεν ὁλόκληρος ἡ ἀποβατικὴ ἐπιχειρήσις. Ἀλλὰ δὲν ἀποκλείεται τὸ πρόσθετον τοῦτο σύμφωνον νὰ σχετίζεται καὶ μετὰ τὴν φράσιν τῆς συνθήκης «Βοηθήσετε δὲ ἡμῖν ὡς ἂν χρεαίᾳ ἢ καὶ ὡς ἂν συμφωνήσωμεν» (Πολ. VII, 9, 11). Πάντως ἡ φράσις αὕτη ἀναφέρεται εἰς μεταγενεστέρας τῆς συνθήκης συμφωνίας, οὐδαμοῦ δὲ ἀναφέρεται ὅτι ἐγένοντο τοιαῦτα.

Ἡ φράσις τοῦ Holleaux «convention adjointe à l'alliance» ἢ «convention (symphonia) speciale» σημαίνουν πρόσθετον σύμφωνον ἢ εἰδικὴν συμφωνίαν, τὰ ὁποῖα συνήθως συνοδεύουν τὰ διεθνεῖς συμβάσεις, χωρὶς ν' ἀποκλείεται καὶ μεταγενεστέρα τοιαύτη. Δὲν μᾶς τὴν παρέδωκεν ὁ Πολύβιος, οὔτε ὁ Τίτος Λίβιος, δι' αὐτὸ καὶ ὁ Holleaux καὶ ὁ Berne, τοὺς ὁποίους παρέθεσα εἰς τὸ ἐπικριτὴν βιβλίον μου, τὴν ὑποθέτουν, ὡς ὑποθετικὴν δὲ πληροφορίαν τὴν ἀνέφερον καὶ ἐγώ. Μετὰ τὴν σύλληψιν τοῦ Ξενοφάνους καὶ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς πρώτης συνθήκης ὑπὸ τῶν Ρωμαίων εἶναι πιθανότερον ὅτι κατὰ τὴν δευτέραν θὰ εἶχον προσδιορίσει τὸν τρόπον δράσεως, δεδομένου ὅτι ἦτο δύσκολος ἡ νέα συνάντησις τῶν ἀντιπροσώπων τῶν συμβαλλομένων μερῶν.

Κατόπιν ὁ κ. ἐπικριτὴς ὀρθῶς παρατηρεῖ ὅτι ἡ λέξις «ἀκόμη», ὡς ἐπίρρημα ἔχει τὴν ἔννοιαν τοῦ «ἀκόμη». Ἀς λάβῃ τὸν κόπον νὰ ἀναγνώσῃ τὴν σελίδα 29 τοῦ βιβλίου μου «Φίλιππος ὁ Ε΄», ὅπου ἡ σχετικὴ περικοπὴ τοῦ Πολυβίου (IV, 36, 7 καὶ 8) ἐρμηνεύεται «διότι ὁ μὲν Φίλιππος δὲν εἶχε περατώσει «ἀκόμη» τὰς προπαρασκευάς του».

Εἰς μίαν διάλεξιν, εἰς τὴν ὁποῖαν ὀφείλει ὁ ὁμιλητὴς εἰς 25 τὸ πολὺ σελίδας νὰ ἀναπτύξῃ σπουδαιότατα γεγονότα, διαδραματισθέντα ἐπὶ μίαν 50ετίαν, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ κατατρίβεται μὲ τὰς ἀνεσημασίας λεπτομερείας. Ἐπομένως, ἂν ἐπεθύμει ὁ ἐπικριτὴς μου νὰ πληροφορηθῇ, πῶς καὶ διατὶ ἀκριβῶς συνέβη ἡ σύγκρουσις τοῦ Φιλίππου μετὸν Σκερδιλιάδαν, θὰ ἡδύνατο νὰ ἀναγνώσῃ τὴν 72 σελίδα τοῦ Φιλίππου τοῦ Ε΄. Ἐκεῖ δύναται νὰ

εῦρη τὴν ἀκριβῆ σειρὰν τῶν γεγονότων ὀλιγώτερον περιληπτικὴν ἀπὸ τὴν διάλεξιν.

Ἄλλὰ δὲν ὀκνεῖ ὁ ἐπικριτὴς νὰ σημείωσῃ καὶ τὰ τυπογραφικὰ λάθη. Τὸν πληροφοροῦ, ὅτι αὐτὰ δὲν ὀφείλονται εἰς ἐμέ, ἀλλὰ εἰς τὸν διορθωτὴν τῆς Ἑταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν, ἢ εἰς τὸν τυπογράφον. Οὕτω π.χ. ἐνὸς εἰς τὸ δακτυλογραφημένον κείμενον τοῦ προλόγου μου γράφω περικοπὴν τῶν Ἀθλίων τοῦ Βίκτωρος Οὐγκῶ (μετάφρασις Σκυλίτσης σελ. 359-364) «ἂν δὲν ἔβρεχε τὴν νύκτα τῆς 17 πρὸς τὴν 18 Ἰουνίου 1815, τὸ μέλλον τῆς Εὐρώπης θὰ μετεβάλλετο κλπ.» ὁ τυπογράφος ἢ ὁ ἐν λόγῳ διορθωτὴς —διότι ἐγὼ δὲν τὸ διόρθωσα, οὔτε τὸ εἶδον, εἰμὴ μετὰ τὴν ἐκτύπωσιν—παρέλειψε τὴν λέξιν «δὲν» καὶ διὰ τὸν ἀναγνώστην, ὅστις γνωρίζει ὅτι λόγῳ ἀκριβῶς τῆς πεσοῦσης τότε βροχῆς δὲν ἐκινήθη τὸ πυροβολικὸν τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος καὶ ἡτήθη εἰς τὸ Βατερλώ, δημιουργεῖται ἀντίθετος ἐντύπωσις.

Ἐπίσης, ἐνὸς εἰς τὴν δακτυλογραφημένην σελίδα 5 σημ. 2 γράφω: Πολ. Δ. 3, I «Αἰτωλοὶ πάλαι μὲν δυσχερῶς ἔφερον τὴν εἰρήνην...», ὁ διορθωτὴς τῆς Ε.Μ.Σ. ἢ ὁ τυπογράφος ἔγραψαν: «Αἰτωλοὶ πάλαι μὲν δυστυχῶς».

Ἐσαυτῶς, ἐνὸς εἰς τὸ δακτυλογραφημένον κείμενον τῆς 6ης σελ. σημ. 2 γράφω «τοῦτό τε εἰς Αἰτωλίαν καταγαγόντες αὐτάνδρον», ὁ διορθωτὴς ἢ ὁ τυπογράφος ἔγραψε «καταγόντες».

Ὅμοίως, ἐνὸς εἰς τὸ δακτυλογραφημένον κείμενον τῆς 13 σελ. σημ. 3 γράφω «τοὺς Αἰτωλοὺς πολεμίους ὄντας ἠκούομεν τοῖς ὅροις τῆς χώρας συνεγγίζειν», ὁ διορθωτὴς ἢ ὁ τυπογράφος ἔγραψαν «τοὺς ὄρους τῆς χώρας ἡμῶν συνεγγίζειν». Τὰ αὐτὰ παρατηρῶ καὶ διὰ τὰ λοιπὰ τυπογραφικὰ λάθη, τὰ σημειούμενα ὑπὸ τοῦ ἐπικριτοῦ. Ὁ διορθωτὴς ἢ ὁ τυπογράφος λοιπὸν εἶναι οἱ λαθοπλάσται καὶ δι' αὐτὸ εἶναι μᾶλλον ὑπεύθυνος ὁ ἐπικριτὴς, ἂν ἦτο ἐπιφορτισμένος μὲ τὴν ἐποπτείαν τῶν ἐκδόσεων τῆς Ε.Μ.Σ.

Εἰς τὸν Helmut Berve δὲν ἀπένειμα ἐγὼ τίτλον εὐγενείας, ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὴν πρώτῃν σελίδα σημ. 1 τῆς ἐπικριθείσης διαλέξεώς μου, ὅπου μνημονεύω τὸ βιβλίον του ὡς ἑξῆς: Helmut Berve, Griechische Geschichte, τομ. 2 σελ. 329.

Ἀφήνον τὸν ἐπικριτὴν μου ν' ἀνακαλύπτῃ τὰ τυπογραφικὰ λάθη τοῦ κειμένου καὶ νὰ τὰ ἐμφανίζῃ ὡς βιβλιοκρισίαν, θεωρῶ ἀναγκαῖον νὰ προσθέσω τὰ ἀκόλουθα:

Ἐγραψα τὸν Φίλιππον τὸν Ε', ὡς πολιτικός, ὅστις ὀφείλον νὰ ἐμφανίσω τὴν ὀρθὴν κατ' ἐμὲ ἀντίληψιν τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας εἰς μίαν μεγάλην καμπὴν τῆς πορείας τοῦ ἔθνους, εἰς τὴν καμπὴν τῆς ὑποδουλώσεως τῆς Ἑλλάδος εἰς τοὺς Ρωμαίους καὶ ν' ἀποκαλύψω ὅτι εἰς τὴν περίοδον αὐτὴν δὲν ὑπάρχουν μόνον ἡ ἐπαίσχυντος συμπεριφορὰ ἐν Κορίνθῳ, ἀλλὰ καὶ ἡ πανελλήνιος ἰδέα, χάριν τῆς ὁποίας ἠγωνίσθησαν οἱ Μακεδόνες μὲ πολλοὺς ἄλλους Ἑλληνας. Ἡθέλησα σεβόμενος τὴν ἐξιστόρησιν τῶν γεγονότων ὑπὸ τοῦ Πολυβίου, τοῦ Τίτου Λιβίου, τοῦ Ἰουστίνου, τοῦ Ξενοφῶντος καὶ ἄλλων, εἰς οὓς παραπέμπω, διὰ νὰ δύναται νὰ γίνῃ ἔλεγχος τῶν γραφομένων μου, νὰ ἐμφανίσω τὴν ὀρθὴν κατ' ἐμὲ ἑρμηνείαν τῶν γεγονότων αὐτῶν, εἰς τρόπον ὥστε ν' ἀντλήσωμεν διδάγματα ἐποικοδομητικὰ διὰ τὸ μέλλον τοῦ λαοῦ μας. Οἱ Ρωμαῖοι ἐπεδίωξαν, νὰ διαχωρίσουν τοὺς ἱσχυροὺς Μακεδόνας ἀπὸ τοὺς ἐν παρακμῇ λοιποὺς Ἑλληνας, διὰ νὰ τοὺς κατακτήσουν εἰς τὸ σύνολον καὶ τὸ ἐπέτυχον, διότι δυστυχῶς εὗρον ἀπήχησιν εἰς τὰς στρεβλὰς ἀντιλήψεις πολλῶν Ἑλλήνων τῆς τότε ἐποχῆς.

Ὁ Πολύβιος ἐπικρίνει τὸν Φίλιππον καὶ ἐπαινεῖ τοὺς Ἀχαιοὺς πατριώτας του, πατέρα καὶ υἱὸν Ἀράτους, ὁ Πλούταρχος γράφει βραδύτερον εἰς τοὺς Παράλληλους βίους του διὰ τὸν Φιλοποίμενα, διὰ τὸν Ἀρατὸν καὶ δι' ἄλλας ἀσημάντους ἑλληνικὰς προσωπικότητας καὶ δὲν ἔγραψε τίποτε διὰ τὸν Φίλιππον τὸν Ε' ἢ διὰ τὸν Δημήτριον τὸν Πολιορκητὴν ἢ διὰ τὸν Ἀντίγονον Γονατᾶν, διὰ τὸν Ἀντίγονον Δώσωνα καὶ δι' ἄλλους διαπρεπεῖς πολιτικούς καὶ στρατιωτικούς ἡγέτας. Ἐναντὶ τῆς Ἀχαϊκῆς καὶ τῆς Αἰτωλικῆς Συμπολιτείας τὸ Μητροπολιτικὸν Μακεδονικὸν Κράτος ὑπερεῖχε καὶ ἐν τούτοις παρέμεινεν εἰς τὸ σκό-

τος. Καθίκον τῶν καθηγητῶν τῆς Ἀρχαίας Ἱστορίας μας φρονῶ ὅτι εἶναι ν' ἀσχοληθοῦν μὲ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν βασιλέων τούτων εἰς τὴν γνῶσιν καὶ εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν Ἑλλήνων.

Ὁ κ. Παναγιώτης Κανελλόπουλος, πολιτικὸς ἡγέτης ἐν ἐνεργείᾳ καὶ ἀκαδημαϊκός, ἐνῶ εἶχεν ὑπ' ὄψιν τὸν ἰδικὸν μου Φίλιππον τὸν Ε' καὶ τὸν μνημονεύει, ἐν τούτοις ἐπαναλαμβάνει ὅτι ἐλέγετο πρὸ ἐμοῦ εἰς βάρος τοῦ Φιλίππου τοῦ Ε' καὶ ὑπὲρ τῆς πολιτικῆς τοῦ Ἀράτου, καταλήγει δὲ κατ' ἐμὲ εἰς ἀτυχῆ διδάγματα διὰ τὰς ἐπερχομένας γενεάς τῶν Ἑλλήνων. Εἰς τὸ βιβλίον του «Ἀπὸ τὸν Μαραθῶνα στὴν Πύδνα» (σελ. 1175) γράφει ὅτι «καλῶς ἔγιναν, ὅσα ἔγιναν», δηλαδὴ καλῶς ὑπεδουλώθη ὁ Ἑλληνισμός εἰς τὴν Ρώμην, διότι ἔγινε διασταύρωσις τοῦ Ἑλληνικοῦ θεωρητικοῦ πνεύματος μὲ τὴν ρωμαϊκὴν πολιτικὴν καὶ νομικὴν σκέψιν καὶ οὕτως ἀνέκυψεν ὁ δυτικὸς πολιτισμός. Δικαιολογεῖ τὴν στάσιν τοῦ Ἀράτου, τοῦ ὁποῦ τοῦ ὀπτικὸν πεδῖον δὲν ὑπερέβη τὰ ὅρια τῆς Ἀχαΐας, καὶ τοῦ Πολυβίου, ὅστις ἔγραψε τὴν ἱστορίαν του, ὡς προστατευόμενος καὶ διδάσκαλος τοῦ Σκιπίωνος Αἰμιλιανοῦ καὶ ἐπικρίνει τὸν Φίλιππον τὸν Ε'. Παραλλήλῃς τὸν Πολύβιον μὲ τὸν σοφὸν Γεώργιον Σχολάριον, τὸν μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως διορισθέντα ὑπὸ τῶν Τούρκων Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως Γεννάδιον καὶ ἐξομοιώνει τὸν τελευταῖον τούτον πρὸς τὸν πεσόντα εἰς τὰς ἐπάλξεις τοῦ βασιλικοῦ του καθήκοντος αυτοκράτορα Κωνσταντίνου Παλαιολόγου. Δὲν δύναται νὰ νοηθῇ κατ' ἐμὲ πλέον σφαλερὰ καὶ συγκεχυμένη ἀντίληψις τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας.

Ὁ Ἀρατος ὑπῆρξε καλὸς Ἀχαιός, ἀλλὰ κακὸς Ἕλλην, διότι δὲν κατῴρθωσε νὰ κατονοήσῃ τὴν πανελληνίον ἰδέαν, ὑφ' ἧς ἐκινεῖτο ὁ Φίλιππος ὁ Ε'. Ὁ Πολύβιος ἔγραψεν ὡς Ἕλλην τὴν ἱστορίαν τῆς ἐποχῆς του, δὲν κατῴρθωσεν ὅμως νὰ κατανικήσῃ, οὔτε τὸν στενὸν πατριωτισμὸν του, οὔτε τὸν θαυμασμὸν του πρὸς τοὺς Ρωμαίους. Ἄλλ' οὔτε καὶ ὁ κ. Κανελλόπουλος κατῴρθωσε ν' ἀπομακρυνθῇ μετὰ 22 αἰῶνας τῆς ὀλεθρίας ταύτης ἀντιλήψεως. Πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἐσφαλμένης κατ' ἐμὲ ἀντιλήψεως ἐπὶ τῆς ἱστορικῆς ταύτης περιόδου ἔδωσα τὴν διὰλέξιν.

Φρονῶ ὅτι ὁ Ἀρατος, καταπολεμήσας τὴν πρὸς Δυσμάς στροφὴν τοῦ Φιλίππου τοῦ Ε' καὶ ὁ Γεώργιος Σχολάριος, προσχωρήσας εἰς τὸν Μωάμεθ τὸν Β' ἐκ τοῦ μίσους του πρὸς τὸν Πάπαν, ἀποτελοῦν διὰ τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος παραδείγματα πρὸς ἀποφυγὴν καὶ οὐχὶ πρὸς μίμησιν. Δὲν φαντάζομαι ὅτι ὑπάρχουν πολλοὶ Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι συμμερίζονται τὴν ἀκόλουθον ἀντίληψιν τοῦ κ. Π. Κανελλοπούλου. «Τὸ Ἑλληνικὸ Γένος τὸ ἔσωσαν στὸ 1453 καὶ ὁ τελευταῖος αυτοκράτωρ καὶ ὁ πρῶτος πατριάρχης τῆς σκλαβωμένης ἐκκλησίας. Ὁ αὐτοκράτωρ πέφτοντας στὴν πύλιν τοῦ Ἁγίου Ρωμανοῦ. Ὁ πατριάρχης παίρνοντας ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ πορθητοῦ τὸ χρυσὸ δεκανίκιον μὲ τοὺς πολυτίμους λίθους». Φρονῶ ὅτι εἶναι ἀτυχὴς ἡ ἔρμηνεῖα αὕτη τῆς ἱστορίας. Τὸ Γένος ἔζησε μὲ τὸ δράμα «τοῦ μαρμαρωμένου βασιλῆα». Ὅταν ὁ Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος ἔχυνε τὸ αἷμα του εἰς τὴν Πύλιν τοῦ Ρωμανοῦ, ὁ Γ. Σχολάριος εὐρίσκετο εἰς μοναστήριον. Ὁ πορθητὴς ἐχρησιμοποίησε τὸν Γεννάδιον, ὡς ὄργανον ἐπιβολῆς τῆς κυριαρχίας του ἐπὶ τῶν πολυπληθῶν Ἑλλήνων διὰ τῆς μειοψηφίας τῶν ἀλλοθρησκῶν Τούρκων κατακτητῶν.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἀσχέτως πρὸς τὴν παρέκβασιν ταύτην, φρονῶ ὅτι πρέπει νὰ καταπολεμηθῇ ἡ ἀντίληψις τῶν Πολυβίου, Holleaux καὶ Κανελλοπούλου, ὅτι ἤθθεν ὁ Φίλιππος ὁ Ε', μὴ εἰσακούσας τὰς συμβουλὰς τοῦ Ἀράτου, ὅπως περιορισθῇ εἰς τὴν ἐνδοελληνικὴν διαμάχην, ἀλλὰ συμμαχήσας μὲ τὸν Ἀννίβαν κατὰ τῆς Ρώμης, προεκάλεσε τὴν στροφὴν τοῦ Ρωμαϊκοῦ ἱμπεριαλισμοῦ κατὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ ὅτι κατὰ συνέπειαν εἶναι υπεύθυνος διὰ τὴν ὑποδούλωσίν του. Τὸ ἀντίθετον εἶναι ἀληθές. Ὅτι ὁ Φίλιππος ὁ Ε' προεῖδε τὸν κίνδυνον τῆς ὑποδουλώσεως, ἡγωνίσθη διὰ νὰ τὸν ἀποκρούσῃ, ἀλλ' ἀπέτυχεν οὐχὶ ἐξ ὑπαιτιότητός του. Εἰς αὐτὴν τὴν βασικὴν γραμμὴν μου συμφωνεῖ ὁ ἐπικρι-

τής μου. Ματαίως ὄθεν καὶ ἀνοφελῶς ἡσχολήθη μὲ ἄλλας δὴθεν ἐλλείψεις.

Μετὰ τιμῆς
Παναγιώτης Κ. Γυϊόκας
Ἐπίτιμος δικηγόρος

ΕΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΚΑΡΑΒΑΓΓΕΛΗ

Δημοσιεύεται παρακάτω ἓνα μικρὸ ποίημα, ἀνέκδοτο ἀπὸ ὅσο γνωρίζω, τοῦ Γερμανοῦ Καραβαγγέλη, πού βρήκα τὸ καλοκαίρι τοῦ 1969 στὴ σκῆτη τῶν Καυσοκαλυβίων τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Συγκεκριμένα ξεφυλλίζοντας τὸ βιβλίο ἐπισκεπτῶν στὴν ὁραία αἰθουσα ὑποδοχῆς τοῦ ἀρχοντικοῦ ἀγιογραφικοῦ οἴκου τῶν Ἰωασαφαίων, εἶδα ν' ἀπευθύνουν στὸ «σεμνεῖον αὐτὸ τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς τέχνης» λόγια κολακευτικά διαπρεπεῖς Ἑλληνες πού πέρασαν καὶ φιλοξενήθηκαν ἐκεῖ, ὅπως ὁ Σπυρ. Λάμπρος, ὁ Παῦλος Καρολίδης, ὁ Ἰωακείμ Φορόπουλος, ὁ Σωκρ. Κουγέας, ὁ Εὐλόγιος Κουρίλας κ.ἄ. Σὲ μιὰ σελίδα τοῦ βιβλίου αὐτοῦ βρίσκεται τὸ ποίημα τοῦ Γερμανοῦ Καραβαγγέλη, ἀφιερωμένο στὴ σκῆτη τῶν Καυσοκαλυβίων καὶ τοὺς Ἰωασαφαίους ζωγράφους, ὀνομαστοῦς γιὰ τὴν ἐπίδοσή τους στὴν ἀγιογραφία.

Ὁ Γερμανὸς Καραβαγγέλης, μητροπολίτης Καστοριάς, κατόπιν Ἀμασειᾶς καὶ τέλος ἑξαρχος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου στὴν Κεντρικὴ Εὐρώπη, εἶναι γνωστότατος γιὰ τὴν ἐθνικὴ καὶ ἐκκλησιαστικὴ δράση του γενικὰ καὶ ἰδιαίτερα σὰν ἐξέχουσα ἥρωικὴ μορφή τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγώνα¹. Στὴν ἐπικὴ αὐτὴ πάλι τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Μακεδονίας ἐναντίον τῶν βουλγαρικῶν ὀργάνων ὁ Καραβαγγέλης στάθηκε πρωτοπόρος, ὀργανωτὴς καὶ συντονιστὴς τοῦ Αγώνα στὸ πῶς ἐπικίνδυνα καὶ στὸ πῶς καίριο σημεῖο, στὴν Καστοριά. Ἐπτά ὁλόκληρα χρόνια, ἀπὸ τὸ 1900 μέχρι τὸ 1907, ὑπηρετήσε μὲ πίστη, ἐνθουσιασμό καὶ πείσμα τὴν ἱερὴ ὑπόθεσι τῆς Μακεδονίας καὶ πρόσφερε ἔργο πολύτιμο, ἄξιο τῆς ἐθνικῆς εὐγνωμοσύνης.

Τὸ δημοσιευμένο ποίημα τοῦ σεπτοῦ ἱεράρχη δὲν ἀναφέρεται σὲ πρόσωπα ἢ γεγονότα τῆς θυελλώδους ἐθνικῆς του δράσης. Γράφτηκε τὸ 1894, ἐνῶ ἦταν ἀκόμα ἀρχιμανδρίτης καὶ καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης, καὶ περιέχει ἐντυπώσεις καὶ λόγια φιλοφρονητικά γιὰ τὴ σκῆτη τῶν Καυσοκαλυβίων καὶ τὴν ἐκεῖ ἀδελφότητα τῶν ἀγιογράφων Ἰωασαφαίων. Ἀλήθεια εἶναι ὅτι τὸ ποίημα δὲν παρουσιάζει ἰδιαιτέρο ἐνδιαφέρον οὔτε διακρίνεται γιὰ τὴν ἄρτια τεχνικὴ του. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ δὲν θὰ ἀξίζε ἴσως νὰ δημοσιευθῇ. Ἐπειδὴ ὅμως προέρχεται ἀπὸ τὸν Γερμανὸ Καραβαγγέλη, μορφή πού στὴ συνειδήσή μας ἔχει καθιερωθῇ σὰν ὁ ἀντάρτης τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγώνα ἢ ὁ σχολαστικὸς θεολόγος πού ἀντικρούει μὲ δογματικὰ ἐπιχειρήματα ἐγκύκλιο τοῦ πάπα τῆς Ρώμης, νομίζω ὅτι δὲν εἶναι χωρὶς σημασία τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ ἀγωνιστὴς κληρικὸς σὲ μιὰ στιγμὴ βαθιᾶς συγκίνησης ἀφησε τὸν ἑαυτό του νὰ ἐκδηλωθῇ ποιητικά. Τὸ ποίημα δημοσιεύεται ὅπως ἀκριβῶς ἔχει στὸ χειρόγραφο:

1. Γερμανοῦ Καραβαγγέλη, Ὁ Μακεδονικὸς Ἀγὼν (ἀπομνημονεύματα), Ἀρχεὶον Μακεδονικοῦ Ἀγώνος Πηνελόπης Δέλτα, ἐκδ. δευτέρα, ἐπιμελεῖα Β. Λαοῦρδα, πρόλογος Στ. Π. Κυριακίδου, εἰσαγωγή Κλ. Τσούρκα, Θεσσαλονίκη (ΙΜΧΑ ἀρ. 26) 1959. Μετακομιδὴ Λειψάνων Γερμανοῦ Καραβαγγέλη (ἐκδ. ΕΜΣ), Θεσσαλονίκη 1960.